

Като изрече тѣзи думы възвълнуваныйтъ ѝ духъ бѣше вече готовъ да земе противны рѣшенія. Любовта докара въ сърцето ѝ желаніе да задържи Телѣмаха. Нека живѣе, думаше си тя тайно; нека остане тука: може бы найподирь той да осѣти сичко което съмь азъ сторила заради него. Евхариса не може, какъто азъ, да му даде безсмъртіе. О преслѣпа Калипсо! ты сама себесе предавашъ чрезъ твоята клѣтва. Ето та свързана; и водитъ на Стикса, въ които са ты закле, не ти допусчатъ вече никоя надѣжда. “ Никой не чуваше тѣзи думы: но на лицето ѝ са виждахъ изобразены Фуріитѣ; и заразителныйтъ ядъ на черныя Коцетъ са виждаше че кыши въ сърцето ѝ.

Телѣмахъ са обне отъ ужасъ. Тя го разумѣ; защото има ли нѣщо което ревнивата любовь не може да угади? и ужасътъ на Телѣмаха удвои омайваньето на богынята. Подобна на една бакханка която пълни въздуха съ выенъето си, отъ което ечжтъ высокытѣ планины на Тракія, тя тича презъ лѣсоветѣ съ едно коніе въ рѣка, като свикваше сичкытѣ си нимфы, и плашаше да прободе тѣзи която не бы я послѣдовала. Тѣ са затекохъ скупомъ, устрашены отъ туй заплашванье. Даже Евхариса я нослѣдова съ сълзы на очи като погледваше отъ далечъ на Телѣмаха, на когото вече тя не смѣяше да продума. Богынята потръпнѣ като я видѣ при себеси; и намѣсто да са укроти отъ послушаніето на тѣзи нимфа, тя осѣща нова една ярость, като гледаше че скърбта увеличава красотата на Евхариса.

Между туй Телѣмахъ останѣ самъ съ Ментора. Той пригърта колѣнѣтъ му, защото не смѣяше да го пригърне иначе, нито да го погледне: той рони потокъ отъ сълзы, иска да говори, но гласътъ му не служи, нито думы намѣрва: той не знае ни какво трѣба да прави, ни сега какъ ѣ, ни какво иска. Найподирь той извиква: „О мой истинный татко! о Менторе! отгървете ма отъ тѣзи мѣкы! Азъ не можъ ни да вы оставѣхъ, ни да вы послѣдовамъ. Отгървете ма отъ толкози злины, отгървете ма отъ мене сщія; затрыйте ма.“

Менторъ го пригърта, утѣшава го и го налѣча; той го поучава да има търпеніе и безъ да ласкае страстьта му рече: „Сыне на мѣдраго Одиссея когото богове-